

(המשך מעמוד 29)

עסקן ציוני שיכול היה להתפנות לביקור בישראל, שבה כבר נחשב לנכבד מספיק כדי שיתקבל אצל נשיאיה המדינה (השני, יצחק בן-צבי) ויוזמן לסיוע מודרך במיכרות הנחושות של תימנע (שעוד פעלו באותן שנים), שם גילה לו מנהליה המיכרות שכמות הנחושות המופקת במקום תספיק אולי למטרה אחת — לייצר פמוטים לשבת ליהודי הארץ.

ישראל ישראל

דבר מקורי זה, של סיכויי המשק הישראלי, לא מנע מפולק מליפול בשבי קסמיו של פינחס ספיר, הבולדור המתעש של שנות המדינה הראשונות. לא סיפורי תימנע ולא כישלון ההשקעה הראשונה של יהודים דרום-אמריקאים בארץ (מלון אבדיה על חוף הרצליה, שנמכר, בסופו של דבר, כזול, לאיש מלונות דן יקוריאל פררמן) הרתיעו את פולק.

הוא נכנע להתקפת המחץ של ספיר והחליט על הקמת תשלובת-טכסטיל בעיריפתוח שכוחת-אל של שנות ה-50, קריית-גת. היתה זאת פונדט (צירוף צמד המילים פולק וגת של קריית-גת). כל מה שלאחר מכן, הפיתוח המואץ, התעסוקה לא לפי עובדים, היצוא בעש"רות מיליוני דולרים, כבר שייך להיסטוריה.

האמת הייתה להיאמר שלא רק כישוריו של פולק תרמו להצלחה. פולק ידע גם תמיד להתקשר לאנשים הנכונים. לא רק לכל אחד מנשיאי ישראל (כולל זלמן שז"ר, שהציע לו לקבל על עצמו את ראשות העיר אשדוד, שבבנייתה הוחל אז), אלא גם לאילי הון ומשק עולמיים.

הקשר המוצלח עם רשת מארקס אנד ספוסר, שהיתה לקונה מס' 1 של מוצרי פונדט, נוצר בזכות התיידדותו של פולק עם יו"ר הרשת, הלורד היהודי ישראל זיו, שלו הסביר פולק פעם: "אם תקנו אצלנו יותר, זה יהיה לטובת שלושה ישראל: מדינת ישראל, ישראל זיו וישראל פולק".

פולק, המעיר בסיפורו, בהקשר לאי-חת מהופעותיו הציבוריות כיו"ר ההסתדרות הציונית בצ"לה, כי "בשפה הספרדית העשירה אפשר לדבר הרבה ולומר מעט", רווקא מקפיד בבניגורפיה שלו, גם כשהוא מדבר הרבה, לומר הרבה. כך אין פולק, המתגלה כאדם נבון ומפוכח מאוד, מסתיר את ריעותיו (ועל הפלטנינים, למשל: "מתברר שכל עם יש לו הכבוד הלאומי שלו. ההכרה בשוויון הזכויות הלאומיות, מן הסתם חשובה יותר מן ההישגים החומריים").

המלצה לבגין

פולק, מקורכם ובאיבתם של גדולים וטובים (מיצחק נבון ורעייתו אופירה עד יצחק רבין ורעייתו לאה) מרגיש חופשי לחלוטין בחברתם. הוא יעץ למנחם בגין, כאשר ביקר ראשיה הממשלה השישי בקריית-גת, להכביל את ראש העירייה המקומית, דויד מגן, ברשימת חרות לכנסת והצעתו התקבלה; הוא בירך ראשון את פינחס ספיר האלמן על נישואיו השניים (ושמע ממנו, מיספר ימים לפני מותו הפתאומי, בעת ריקוד עם ספיר תורה כטכס רתי במושב של יוצאי הודו, על כאבי אוניו הבאים לו כתוצאה מלחץ-דם גבוה).

כאשר הוא מספר על מות אשתו אדית, אהבת נעוריו, מסרטן-הכבד הוא אינו לוקח את עצמו ברצינות יתרה כאשר הוא מגלה, בימי אבולו, את הציור ומורה שהוא, כסך הכל, מה שהאנגלים צייר של יום א'.

גם אינו מסתיר את כישלון אייו השניים (והקצרים) לגרושה אדית, צעירה ממנו ב-32 שנים, גנב בקנדה ושמה לספר על נישואיו שלישיים, המוצלחים והמאושרים, לרופאת-שיניים אלמנה, לידידת רוסייה שגרלה בפילנד והייתה באנגליה המאפשרת לו לומר, בסוף סיפורו, בפה מלא: "בסתיו של חי העופור בליבי האביב".

העולם הזה 2659

מילחמה בין שתי מישכחות? מאבק ביורוקרטי? סיפור מהחיים על בנייה חוקית או לא-חוקית

רציתי לבנות בית בישראל, לי, לשלושת אחיי ולמישפחות שלנו. השקעתי קרוב לשני מיליון דולר בפרויקט.

הבתים עשויים לבנים אדומות, ושעתי שאנשים הנוסעים באוטובוס, מבקשים לרדת, ליד הבית האדום. אני לא יכול לגור שם, אבל המקום כבר הפך לנקודת-ציון, מספר מאיר הד, לשעבר הינאווי (41), איש-עסקים, בעל רשת חנויות-הווידיאו הגדולה ביותר בלוס-אנג'לס ובעל בניינים וקר-קעות בעיר זו.

סיפורו של הד: אבי, שנפטר לפני חמש שנים, הוריש לנו את המיגרש — 1300 מטר² מרובע, כרחוב אלונים פינת ביאליק,

עקב ההתנגדות הזאת, הומינו אותו למחלקת-ההנדסה בעיריית רמת-גן. שם נאמר לנו בצורה בוטה, שאינה משתמעת לשתי פנים, שאם לא נסכים

עקב ההתנגדות הזאת, הומינו אותו למחלקת-ההנדסה בעיריית רמת-גן. שם נאמר לנו בצורה בוטה, שאינה משתמעת לשתי פנים, שאם לא נסכים

לרדת ליד הבית האדום

הבית האדום בתל-בנימין. זה כבר נקודת ציון...

לנו תוכניות של בצרי, לעולם לא נקבל תעודת-גמר, וזאת למרות שהבתים שלנו כבר היו גמורים. כידוע, ללא תעודת-גמר אין אפשרות לחבר את הבתים לחשמל.

הבוקס של המהנדס

לפני חודש נאמר לנו על-ידי פקיד מחלקת-ההנדסה, שמחלקה זו וראש-העיר מצאו, פיתרון סופי לבעייה. הם הוריעו לנו שאם נמלא אחרי שלוש רישות טכניות שלהם, נקבל אישור גמרי-בנייה, מייד וללא עיכובים.

אחת משלוש הרישות היתה לשלם לעיריית רמת-גן 10 אלף שקל — תשלום היטל-השבחה. נדהמתי לשמוע את הרישע הזאת. מכיוון שבידי היה

בשכונת תל-בנימין ברמת-גן. הארכיטקט צ'רלי דורל תכנן עבורנו ארבעה קוטג'ים, בני חמישה מ'פ'לסים, 12 חדרים בכל קוטג'. לפני כשנה נשלמה הבנייה.

כדור פינג-פונג

כאשר פנתה אמיל לעיריית רמת-גן, כדי לקבל תעודת-גמר (טופס 4), לענו לה, היא יצאה משם המומה. הפקידים אמרו לה משהו כמו: אנתון לא יודעים על הפרויקט הזה. תשלחי אלינו את הארכיטקט שלך. מאז היא מרגישה כמו כדור פינג-פונג. היא ניגשה לשם עוד כמה פעמים, ותמיד נתקלה בקשיים מצד הפקידים. לא היה לה ספק שמשום-מה מתנכרים

בעל-בית הד אמא בכחה

מיסמך רישמי מנובמבר 1986, המופנה אל מהנדס-העיר האומר: נא רשמו לפניכם כי היטל-השבחה בגין הנכס שבנדון (הבתים שלנו) — הוסדר. על החתום: דויד וילכב, סגן-מנהל מחלקת-הנכסים.

הסכמנו לשלם 10 אלף שקל, למרות שהיה לנו ברור שמדובר כאן בכסף שלא מגיע לעירייה. אבל לא היתה לנו ברירה, כי הם הפעילו עלינו לחץ ואיומים.

גם כאשר מילאנו פעם נוספת את רישתם, הסופית, הם לא עמדו בהבטחתם. בשבוע שעבר ישבתי בה' דריהמתנה, חיכיתי ליעקב מוראד, שהיה בפגישה עם ראש-העיר אורי עמית.

מוראד יצא מחדרו של ראש-העיר, ואמר לי ולאמי: אנתון לא מאשרים לכם תעודת-גמר, ותתיק הולך לוועדה עירונית בשבוע הבא. אמי התחילה לבכות בהיסטריה. אמרתי לה: "הכל פה טיגופת וביכישופכין?" והיא אמר לי: "אני הולך להכות אותך עכשיו אתה רואה את הבוקס הזה, אני הולך לתקוע לך אותו בבטן ולרסק אותך." הסתר בבתי והלכתי.

למחרת היגשתי תלונה במישטרת רמת-גן, נגד מוראד, על איום בכמות. חבר הוועדה העירונית אמר לי בשבוע שעבר: בשביל מה לי לתמוך בגירסה שלך? הרי אתה ואחיך לא מצביעים בבחירות כאן, ואין לי תועלת מכך.

אני נמצא במגע עם לישכת מבקרי-המדינה, והם חוקרים את כל מה שקרה לי. הבנתי שהם יחקרו את המיקרה שלי וגם מיקרים אחרים במחלקת-ההנדסה. אחד מאנשי-הלישכה אמר לי שהוא שמח שיש מישדו כמוני, המוכן להשקיע זמן ומרץ בחשיפת הצדק.

עד כאן סיפורו של מאיר הד.

יורד מצליח

יד נולד אק. בהיותו בן 11 שלוש עלתה מישפחת הינאווי לארץ, והתנחלה ברמת-גן, לא רחוק מהמקום שבו נבנו הקוטג'ים. המישפחה היתה אמירה — האב היה איש-עסקים בשטח בנייה, והיה לו גם מיפעל לאריות פירות יבשים. למאיר עוד שלושה אחים.

מאיר לא נמשך לעסקים, הוא העדיף להתרכז באמנות ויצירה, ואחרי שרותו הצבאי נסע ללונדון, שם למד בבית-הספר לקולנוע בקובנט-גארדן, במטרה להיות בימאי-סרטים. בלונדון הוא החליף את שמו ל-ג'י, מפני שהאני-גלים חשבו, לפי שמי, שאני מהודו, והרעיון לא מצא חן בעיניו.

הוא חזר לארץ, ובאמצע שנות ה-70 עבר בטלוויזיה הישראלית כפרי-לאנס, ולדבריו כתב וביים כ-50 סרטים. הסרט שזוכרים לו עד היום, הוא אומר, היה הסרט על ביקור הליקה הדרום-אפריקאית השחורה אינ' סומב'. זה היה מלא קצב, מספר הד, מסעיר מאוד. הרקדניות חשפו את החזה, אבל אף

נעמי רזן (המשך בעמוד 42)